

Adventsactie/Kerstactie 2017

Zoals in het vorige nummer gezegd: we zijn ons bewust zijn van onze medeverantwoordelijkheid voor het welzijn van andere mensen elders in de wereld. Een actie is natuurlijk symbolisch, want er is veel meer nood dan we kunnen lenigen.

Onze Lindense actie dit jaar gaat om een heel tastbaar doel. Jan en Yvonne Broeders hebben op ons verzoek iets aangedragen waar zij zelf eerder bij betrokken waren en dit doel bevelen we van harte aan. Hun verhaal hieronder spreekt voor zich.

“Laten we de armsten in Roemenië niet uit het oog verliezen”

In het uiterste oosten van Roemenië ligt het dorp Giurcani. De inwoners kijken uit op de even arme dorpjes in de Moldavische republiek, liggend aan de overzijde van een smalle grensrivier. In 1990 bezochten we dit dorp in opdracht van het Rode Kruis voor de eerste maal. Er zou een kindertehuis zijn.

Na een lange rit over onverharde wegen vonden we inderdaad een gebouwtje, waar in één zaaltje ruim dertig kinderen kleumend rond een kachel zaten met dekens omgeslagen en mutsen op hun hoofdjes. Leidsters met dikke wintermantels en Russische bontmutsen hielden toezicht. Nooit zal ik die eerste indruk vergeten. Het tehuis bleek een onderafdeling van een groot psychiatrisch ziekenhuis. Hier had men de kinderen gehuisvest met als toekomstperspectief opname in het grote instituut. Een watervoorziening was niet voorhanden en de toiletten waren niet meer dan betonnen platen met hier en daar een opening. De voorzieningen van staatswege waren ternauwernood voldoende om de kinderen in leven te houden, maar de dorpingen trokken zich het lot van deze kinderen aan en voorzagen hen van het meest noodzakelijke.

Dit tehuis werd één van de vier huizen die het Nederlandse Rode Kruis vier jaar lang sponsorde, niet alleen door het verbeteren van de materiële voorzieningen, maar vooral door de inzet van deskundig personeel uit Nederland. Ik ben er trots op deze teams begeleid te hebben.

Veel werd er verbeterd, maar één ding bleef staan: met de natte vinger-diagnose ‘schizofreniaïnfantil’ zouden deze kinderen rond hun achttiende verjaardag verdwijnen naar de psychiatrie.

Een betrokken maatschappelijk werkster uit Zwolle, een zekere Hannah Smit, vond dat dit niet mocht gebeuren. In overleg met de lokale overheid en veel sponsorgeld uit Nederland knapte zij de vervallen staatsboerderij van het dorp op: deels voor bewoning en deels als stalruimte voor dieren. Intussen wonen en werken daar de inmiddels volwassen kinderen in een door haar begonnen en nu florerende geitenboerderij. Door verkoop van de geitenkaas op de markt van een naburige stad voorzien zij in hun bestaan.

Verschillenden van hen zijn echter het groepswonen moe en koesteren de terechte wens om zelfstandig in een huisje wonen. Dit jaar is die mogelijkheid ontstaan! Stichting Bisschop Bekkers heeft gezorgd door de aanleg van de infrastructuur voor een tweetal prefab woningen: betonnen platen, aansluiting op elektra, waterleiding en de aanleg van een septictank. De stichting Broda (Brood en Dak) heeft toegezegd om na de altijd barre winter in die streken twee huizen over te brengen en op te zetten.

Nu ontbreekt nog het geld voor keukenblokken, sanitair, kachels, bedden, kasten, tafels en stoelen.

Zou het niet mooi zijn als de gemeenschap van de Lambertusparochie in Linden via haar kerstactie een bijdrage zou kunnen leveren voor deze medemensen?

Yvonne en Jan Broeders

Graag herinneren we u ook aan de **Kerstpakkettenactie**

De parochie zamelt via manden in de kerken en in de deelnemende supermarkten levensmiddelen in om kerstpakketten te maken en rond te brengen bij mensen die zich echt geen luxe kunnen permitteren. Ook deze actie bevelen we graag aan.